Engleska funta (pound sterling) do kraja I svjetskog rata je bila vodeća i, prema tome, rezervna valuta na svijetu jednako kao što je Velika Britanija gospodarski centar svijeta. Nakon I svjetskog rata ulogu funte preuzima dolar a gospodarski centar svijeta se „seli" u SAD.

Da bi vratio slavu britanskoj funti tadašnji ministar financija, Winston Churchill, 1925. godine revalvira funtu u odnosu na dolar za 10%, kako bi se uspostavi predratni paritet funte i dolara, što rezultria negativnim učincima po englesko gospodarstvo. J. M. Keynes snažno je kritizirao politiku gospodina Churchilla sve dok Vlada nije naustila želju za povratkom na predratni paritet američkog dolara i britanske funte. Sretan događaj, kako ga je nazvao Keynes, napuštanja besmilsene politike odigrao se je 21. rujna 1931. godine kada je ukinut zlatni standard. Keynes je bio sasvim precizan glede svog oduševljenja:

„Malo je Engleza koji se ne raduju činjenici da smo raskinuli zlatne okove."

I dolar je imao svoj put „srozavanja". Ne treba zaboraviti da je odnos dolara i njemačke marke prije njegove devalvacije početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća iznosio četiri marke za američki dolar. Ubrzo nakon napuštanja „veze" sa zlatom dolar se je strmoglavio što čini i danas. Usput rečeno razlozi padu dolara u odnosu na druge valute su vrlo slojeviti i mjenjali su se tijekom vremena.

Današnji premijer Vlade Njezinog Veličanstva, kao bivši ministar financija, ne želi ponoviti grešku iz tridesetih godina. Gospodin Brown po preporuci starog Lorda Keynesa ubrzao je klizanje tečaja funte u odnosu na euro. Zahvaljujući toj politici tečaj funte i eura se je izjednačio što znači, pored ostalog, da je izvoz iz engleske jeftiniji a uvoz skuplji što omogućuje Velikoj Britaniji da „klasičnim anticikličkim terapijama" umanji očekivane negativne učinke prisutne gospodarske krize. Velika je stvar kada zemlje, Velika Britanija i SAD, zagovarajući globalizaciju i neoliberalizam posežu za intervencionističkim mjerama koje bi pozdravili svi antiglobalisti i antineoliberalisti.

Što će učiniti euro?

Iako ima znakova malog popuštanja euro će vjerojatno i dalje aprecirati u odnosu na dolar, funtu, jen i posebno juan. Ta i takva ekonomska politika mogla bi produbiti krizu i rezultirati većim gospodarskim problemima u eurozoni i, tako, produženju gospodarske krize. Njemačka, kao okosnica sustava, Francuska i druge zemlje pokazuju „osviješćenje" pa je za nadati se da će „krutost eura" ipak biti manja nego što se to čini iz današnje perspektive. To bi bilo dobro i za Hrvatsku kojoj nije dovoljno da se vezuje za euro već i aparecira svoju nacionalnu valutu. O problemima Hrvatske drugi put.

Zaključno valja reći da kapital odnos ne trpi državu u vrijeme prosperiteta u jednokoj mjeri kao što očekuju njezinu pomoć u vrijem krize. Na pitanje da li je globalno značajnije od nacionalnog valja reći da globalno tržište determinira procese a nacionalne države saniraju svoje posrnule divove kako bi ti isti oporavljeni divovi ponovno širili globalno tržište. Cikličnost je moguće kontrolirati jedino nadnacionalnim institucijama o čemu niti jedna zemlja danas ne želi

razgovarati. Stiče se utisak da sve razvijene zemlje daju maksimum globalizaciji kako bi dosegle što bolje položaje u sutrašnjem globalnom reguliranju svjetskog gospodarstva. Izjednačenje funte i eura je moguće promatrati i u tom smislu.